

V oko orkana si zatavala,
pozabila si, kje domače ognjišče
poje tiho pesem tlečih zubljev,
preslišala si klic, ki išče.
Ali pa morda to nisi ti?
Morebiti pa to nisem jaz.
Midva.
Onadva.
Nedoločenost pomena,
neslišen glas.
Čebelica pač potrebuje cvet,
ne grobnice in ne vulkana.
Njen med je moja lava – v svetu,
kjer je smrt hozana,

kjer so moji strupniki zasajeni
tudi v moj jezik.

Kakor zrni zrastle iz tal sta,
Željni zgolj razplodne vneme.
Trapasti dekleti nepremišljeno
Izvajata neskončnost v bočnih gibih.
Poželita moje seme.

Milostljiv sem in empatičen,
Vendar zmeraj preudaren.
Red je vedno pas pripet
In ola gumi vedno varen špas,
Razdal se bom, prekipevajoč med vas.

Ni smisla brez esence
In mnogo nje ima zdravilno moč,
Osvobojen predsodkov bom mazilil,
Dal vsak sebe del, vsak ud v pomoč

In nekoč, verjamem, bo nekje nekdo
Spoznaval srž spoznavanja vedoč,
Da zgolj zavoljo trapast'ga dekleta
Sedaj stoji na vrhu stolpa v Pisi
In nad vsemi z udom srža opleta.

Do smrti bi lahko ostal vklenjen in še mrtev vztrajal v verigah,

razkrajajoč se v neskončnost bi opazoval krogotok življenja in smrti,
razkropljen po prostoru in času, v pajkih in strigah raziskal bi osončje,
svojim ustnicam bi pustil ljubkovati svojo bolečino in glasilkam
bi dal ključ do violine in zgolj poslušal, kako poslušam, kako čutim
njen zvok, ki po sredini reže skozme, lahko bi razkosan bingljaj
na nitih vetra in odkimaval ali kimal, lahko bi izbral, da ne bom izbiral,
lahko bi spoznal, da ne bom spoznaval, predan neizogibnosti,
vpet v splet neobstoječih naključij, sprijaznjen z nemožnostjo narobnega,
soočen z nujnostjo, odtujen od nje, živeč skoznjo, brez vesti.
In v resnici ne morem drugače; senca sem in sonce, hkrati posledica in vzrok
in kdo krivi sonce, kdo pljuva čez fotone za smrt vseh bitij v izsušenem ribniku,
in kdo ljubi luč, ker jo lahko ljubi, če ne ravno senca?
Kako je lahko zaporedje tolikih senc zakrilo vsa tvoja sonca?
Zakaj so njih žarki, ki sedaj prodirajo skozi plast asteroidov tako strupeni
in kako naj prepoznam koliko je preostalo do prekoračitve smrtne doze?
Kako naj ugotovim, ali nisem hkrati smrt sama?
Ni vodila, ni pravilnosti, vektorji želja se seštevajo v nič.
Ali potrebujem razlog? Ali se moram odzvati – in na kaj?

Koliko potez s čopičem, koliko plasti
bi moral nanesti na sliko,
da bi videla izvorno obliko,
ki jo madež zastira tvojim očem?

Vse kaže, da sem nadarjen za preizkušanje ječ;
v kolikor nisem zaprt med stene izven sebe,
brez napora tipam robove ideje svobode, misleč,
da zaobjemam njo in ne ona mene.

Kadar smola v jantar se strdi
In bitje znotraj postane večno skupaj z njo,
Ali ne menja tistega, po čemer živo hrepeni,
V zameno za tisto, kar v njej živo je bilo?

Ona

Ali mi ista usoda plete prste v pomene,
mi razpleta zagonetke in jasnino spet zapleta?
Njen namen sem prepoznal, modus norega dekleta,
vendar vzrok, za zmeraj skrit, varno spravljen v njene gene,
le na videz na dosegu sveti se izza obzorja,
zgolj odsev odseva, iluzija, zadosten znak, da vzrok nekje je
in dovolj mi je da vem, da ve, zakaj mi vse to daje –
igro in določenost, hec vrtinčastega morja.

On

Kako lahko tako navaden in naraven princip rodi
abstraktno lepoto, takšno nadrealno resničnost?
Kot da iz seštevanja enic bi v vse smeri razvil neskončnosti
in jih zmnožil v nekakšno vsebarvno ničnost,
da lahko le obstrmim, do polovice zakopan v čudež
od polovice dalje potopljen v gol razum, vzorec –
podarjen in sprejet v dobri veri, priklonim se ti,
čudodelnik, mož usode, božji norec.

Čigav nož je vate izrezal strah in sodbo, rezilo,
s katerim skušaš izrezljati logiko iz čustev, rezilo,
s katerim strašiš in obsojaš godbo src, spremenilo
naj bi prebujeno omamljenost v paralizirajoče mamilo.

Sankanje v skafandru čez zaledenel pacifik, krik
glasilk v sobi brez odmeva – je to sploh krik?
Prestol, na katerega je sedla amigdala, galerija slik
vseh čustev, vseh oblik nerazumljivih sil, obsesija
s topim te je izoblikovala v rezilo, postala si alegorija
paradoksa, sama sebi nasprotje, izmišljaja.

V tej naskončnosti je le trenutek,
ki loči naju od neločljivega,

le stalen tok, občuten skozi
mnogobitnost enosti vsega spremeljivega.

Smukajoč se skozi sedanjost
bom rade volje prevračal stvari iz tvoje mize,
kot dobra mucka predel bom, mjav,
v tvojem naročju pil bom mano iz zize.

In dal ti bom
polje jasnine,
posejano s školjkami,
tistimi,
ki jih Gwarek ne zna odpreti,
Betī. ☆(☸☸☸)☆

Iz luninega praha je vzplamtelo sonce
in me sežgalo v lunin prah,
potrosil sem ga v zrak, kot piratski kralj srebrnike,
sedeč na svojem zakladu,
saj kakor feniksu mi je v slast prižigati se in ugašati,
zaobiti konce, jih po sredi predreti,
ali pa jim enostavno dopustiti, da me pogoltnejo
in izpljunejo v drugo vesolje;
britve ste, dragi konci
in jaz sem tridimenzionalen Möbiusov trak,
oh bog, koliko vas je.

Pa vendar – mislim,
da vas v bistvu sploh ni.

Moja potreba po jasnini in slast,
ki jo goltam iz ustnic mnogoterosti
je mavrična past in jaz sem spektralen
medved, žrtev sem in žrtvovalec in
ti si lovka in meduza in hobotnica,
in jaz sem vrv in ti kazalec,
in jaz sem dlan in ti roka,
jaz telo in ti si um, in hehe,

oba sva zavest in oba bruhava
drug v drugega, hej!

Rekla si, da sva zamrznjeni jezeri –
sem jaz na tebi, ali ti na meni?
Ali tvoriva ledeno kroglo z navpičnim,
zalepljenim prerezom,
sva se izrula iz zemlje?
Ali te ni strah, da bo nekdo zdrsnil?
Ali čutiš moje skate in sipe,
ali jih vidiš skozi kamuflažo,
ali veš, da čutim tvoje korale,
tvoje morske pajke, plankton?
Alge rasejo obojesmerno,
zdi se mi, da sva slani jezeri.

Tanka plast, skoraj neobstoječa
zakriva nekaj bistvenega, nek smisel.
Tudi telo si, ljubo speče dekle,
priklenjen sem na tvoje misli.
Privadila si me na izginjanje,
ne morem in ne znam se navadit, hehehehehhehehegegeg.
ali ni lepo, ko giljotina zleti; njen zven?
Mjaaaàuccc.

Razoke krave mi pojó o sreči,
cerar strgan je, znorel je v vrhu bukve,
pa vendar mi tvoje oči več povedo.
V tvojih očeh je spev kristalnega odklona,
nedoživet izraz, darilo naključja.
Kako me vzdrami žvorgolenje, da izginem spojen s popoldnevom – pripravim steljo.
Kravi in ptička sva. Štorklja, Evropa, Afrika.
Danes sem videl dve štorklji.
Skoraj zagotovo je kakšna manjkala, ojej.
Bi raje bila kači?

Izlizal bi ta kačji kamen, pogoltnil, hlastajoč za še in še, obupno sem zaljubljen.
Ali pa bi bila morda raje mlin z menoj? Imuna na udarce mečev.
Ali pa tardigrade?
Imuna na skoraj vse.
Razsekaj me, če me zmoreš, ukradi moj dragulj.
Podarim ti ga.